

การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาสมรรถนะของนักเรียน: กรณีศึกษา การยกระดับการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนา “สมรรถนะและผลลัพธ์ ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” ของประเทศสิงคโปร์

Education Management for Development of Student's Competency: A Case Study of Education Enhancement for the Development of “21st Century Competencies and Student Outcomes” in Singapore

ทวิกา ตั้งประภา

บทคัดย่อ

“สมรรถนะ” เป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่ทำให้บุคคลสามารถทำงานได้ประสบความสำเร็จแตกต่างกัน ในบทความนี้ มุ่งนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาสมรรถนะของนักเรียน โดย นำเสนอกรณีตัวอย่าง การยกระดับการจัดการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ที่มุ่งพัฒนา “สมรรถนะและ ผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” เพื่อเตรียมนักเรียนในเชิงรุกให้เติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีความพร้อม ต่อการดำรงชีวิต การทำงานให้ประสบความสำเร็จในโลกยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงและมีการ พัฒนาอย่างรวดเร็ว โดยมุ่งสร้างความสมดุลทั้งความรู้และศักยภาพที่สะท้อนคุณลักษณะที่สำคัญที่พร้อม รับกับอนาคต และยังคงความเป็นคนสิงคโปร์ที่มีจิตสำนึกของความเป็นรากเหง้าของสิงคโปร์ โดยมีแนวคิด การพัฒนาสมรรถนะที่สร้างมาจาก “คุณค่าหลัก” ภายในบุคคล แล้วพัฒนา “สมรรถนะทางด้านสังคม และอารมณ์” เพื่อให้เกิด “สมรรถนะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑” และ “ผลลัพธ์ที่ต้องการ” ทั้งนี้ ประเทศ สิงคโปร์มีการดำเนินการยกระดับการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียนอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การกำหนด กรอบแนวคิดใหม่ของสมรรถนะของผู้เรียน การปรับปรุงหลักสูตร การพัฒนาครู การกำหนดแนวทางและ เครื่องมือการวัดผลประเมินผล รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพของวิชาพลະ ศิลปะ และดนตรีให้มีความ เข้มแข็งมากขึ้น นอกจากนี้มีการสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐาน อาคารสถานที่ รวมทั้งเครื่องมือ-อุปกรณ์ ต่างๆ ในการพัฒนานักเรียน

Abstract

“Competency” is an important characteristic that enables a person to perform successfully at different levels. This article aims to present conceptual ideas of education management for the improvement of students’ competency by presenting a case study on Singapore’s enhancement of education management. This focuses on the “21st Century Competencies and Student Outcomes” that are necessary to proactively prepare students to become mature adults that are ready for success in life and work in a globalized era. During a period of rapid changes and development, it aims to create a balance of knowledge and potential that incorporates important characteristics which are necessary for the future while maintaining the character of being Singaporean. It recognizes the origin of Singapore under the concept of competency enhancement drawn from the “Core Values” within a person and the development of “Social and Emotional Competencies” in order to create “Competencies for the 21st Century” and “Desired Outcomes”. In this regard, Singapore has systematically enhanced education management for student development starting with establishing a new conceptual framework for learners’ competency, curriculum improvement, teacher development, identification of guidelines and tools for assessment and evaluation, and also development for strengthened quality in physical, arts, and music education. Moreover, there is also support for infrastructure, buildings, as well as tools and equipment for student development.

คำสำคัญ: สมรรถนะ/การศึกษา/ศตวรรษที่ ๒๑/สิงคโปร์

Keywords: COMPETENCY/EDUCATION/21st CENTURY/SINGAPORE

บทนำ

ในปัจจุบันทุกภาคส่วนได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญขององค์กร และแนวคิดที่สำคัญแนวคิดหนึ่งที่เป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สำหรับองค์กรยุคใหม่ คือ Competency หรือ สมรรถนะ ซึ่งสร้างความสำเร็จสำหรับภาคธุรกิจจนเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ยังมีการนำแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะไปใช้ในวงการต่างๆ อีกมากมาย รวมทั้งวงการศึกษาด้วยเช่นกัน

โลกในยุคนี้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว เทคโนโลยีสารสนเทศมีบทบาทในการพัฒนาโลกอย่างมาก การสื่อสารและการเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกแห่งและเชื่อมโยงกันได้ทั่วโลก การศึกษาในฐานะของเครื่องมือในการพัฒนาเยาวชนให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ จะมีแนวคิดอย่างไรในการพัฒนาผู้เรียนในยุคใหม่ และสมรรถนะของนักเรียนในโลกยุคใหม่ที่ต้องปรับตัวและเติบโตในโลกที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วควรเป็นอย่างไร และเราจะพัฒนานักเรียนให้เกิดสมรรถนะตามที่ต้องการได้อย่างไร ในบทความนี้

ได้นำเสนอกรณีตัวอย่างการยกระดับการจัดการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ที่มุ่งพัฒนา “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาต่อไป

ความสำคัญของสมรรถนะ

ในปัจจุบันสังคมมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วภาคธุรกิจมีการแข่งขันอย่างรุนแรง องค์กรยุคใหม่ จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ เนื่องจาก หากองค์กรใดมีบุคลากรที่มีคุณภาพ ก็ย่อมสามารถปฏิบัติงานได้ประสบความสำเร็จและนำพาองค์กรไปสู่เป้าหมายได้ อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ไม่ใช่เรื่องง่าย ทำอย่างไรบุคลากรขององค์กรจึงจะเป็นคนที่มีคุณภาพ สามารถปฏิบัติงานได้ประสบความสำเร็จ ดังที่มุ่งหวัง นักวิชาการหลายท่านจึงพยายามตอบคำถามนี้ ... “ทำไมบางคนปฏิบัติงานได้ประสบความสำเร็จมากกว่าคนอื่น ๆ อะไรคือสิ่งที่ทำให้คนประสบความสำเร็จได้แตกต่างกัน?”

เดวิด แมคเคลแลนด์ (David McClelland) อาจารย์ทางด้านจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้ศึกษาเพื่อค้นหาคำตอบดังกล่าวโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกที่เรียกว่า The Behavioral Event Interview (BEI) กับผู้ที่ทำงานได้ประสบความสำเร็จ เพื่อค้นหาคุณลักษณะที่สำคัญที่ทำให้บุคคลเหล่านั้นสามารถทำงานได้ประสบความสำเร็จแตกต่างจากคนทั่วไป ผลจากการศึกษาพบว่า คุณลักษณะที่สำคัญที่ทำให้คนแต่ละคนสามารถปฏิบัติงานได้แตกต่างกันนั้นมีหลายคุณลักษณะซึ่งซ่อนอยู่เบื้องหลังความสำเร็จ คุณลักษณะเหล่านี้ คือ “Competency” โดยในปี ค.ศ. 1973 แมคเคลแลนด์ได้นำเสนอแนว

ความคิดเกี่ยวกับ Competency ในบทความ ชื่อ “Testing for Competence Rather Than for Intelligence” (McClelland, 1973) ซึ่งในบทความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า “IQ ไม่ใช่ตัวชี้วัดที่ดีของผลงานและความสำเร็จโดยรวม แต่ Competency กลับเป็นสิ่งที่สามารถสร้างความสำเร็จในการทำงานได้ดีกว่า” ดังคำกล่าวที่ว่า “Competency เปรียบเสมือนดีเอ็นเอ (DNA) ของมนุษย์ที่ทำให้แต่ละคนมีคุณลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน” (Hay Group, 2003)

Competency มีคำที่ใช้ในภาษาไทยหลายคำ เช่น สมรรถนะ ชีตความสามารถ ความสามารถ ศักยภาพ ซึ่งในบทความนี้ ใช้คำว่า “สมรรถนะ” ทั้งนี้ แมคเคลแลนด์ (1993 อ้างถึงใน Hay Group, 2003) กล่าวว่า สมรรถนะ (Competency) คือ บุคลิกลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายในปัจเจกบุคคลซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจเจกบุคคลนั้นสร้างผลการปฏิบัติงานที่ดีกว่าหรือเหนือกว่าในงานที่รับผิดชอบ นอกจากนี้ มีนักวิชาการอีกหลายท่านได้อธิบายคุณลักษณะและองค์ประกอบของสมรรถนะ โดยมีรากฐานความคิดมาจากแนวคิดของ แมคเคลแลนด์ เช่น โบยาทซิส (Boyatzis, 1982) และ สเปนเซอร์ และ สเปนเซอร์ (Spencer and Spencer, 1993) ได้กล่าวสอดคล้องกันว่า สมรรถนะ คือ คุณลักษณะส่วนลึกภายในของบุคคลซึ่งมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพหรือผลการปฏิบัติงานที่เหนือกว่าการปฏิบัติงานทั่วไป

คุณลักษณะต่างๆ ของสมรรถนะมีระดับที่แตกต่างกัน ดังตัวอย่างโมเดลภูเขาน้ำแข็งที่กลุ่มเฮย์ (Hay Group, 2003) อธิบายองค์ประกอบของสมรรถนะในเชิงบริหาร (The Iceberg Model of Managerial Competency) ซึ่งประกอบด้วย

ทักษะ (Skill) ความรู้ (Knowledge) บทบาททางสังคม (Social Role) ภาพลักษณ์ต่อตนเอง

(Self-image) อุปนิสัย (Trait) และแรงจูงใจ (Motive) แสดงดังภาพที่ ๑



ภาพที่ ๑ โมเดลภูเขาน้ำแข็งแสดงองค์ประกอบของสมรรถนะในเชิงบริหาร (The Iceberg Model of Managerial Competency) (Hay Group, 2003)

ในโมเดลภูเขาน้ำแข็ง แสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบของสมรรถนะที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน (ส่วนที่โผล่พ้นผิวน้ำ) ได้แก่ ทักษะ (Skill) และความรู้ (Knowledge) นั้น สามารถสังเกตได้ วัดได้ รวมถึงพัฒนาได้ เช่น การให้ความรู้ การฝึกอบรม การฝึกปฏิบัติให้มีความชำนาญ สำหรับองค์ประกอบที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน (ส่วนที่อยู่ใต้ผิวน้ำ) ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่มีปริมาณมาก ได้แก่ บทบาททางสังคม (Social Role) ภาพลักษณ์ต่อตนเอง (Self-image) อุปนิสัย (Trait) และแรงจูงใจ (Motive) เป็นส่วนที่สังเกตได้ยาก วัดได้ยาก รวมถึงพัฒนาได้ยากอีกด้วย แต่องค์ประกอบในส่วนนี้เป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลโดยตรงต่อการแสดงพฤติกรรมภายนอก (Surface Behavior) หรือการปฏิบัติงานเป็นอย่างมาก ถือเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ชิดแก่นของบุคคล (Person's Core) (Hay Group, 2003)

นอกจากนี้ มีนักวิชาการอีกหลายท่านได้ศึกษาและต่อยอดแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะในแง่มุมมองต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ แนวคิดสมรรถนะได้ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาองค์กรในวงการต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะวงการธุรกิจ ที่สามารถสร้างความสำเร็จให้แก่ธุรกิจได้อย่างชัดเจน ดังที่ทอมสัน และสตรีกแลนด์ (Thomson and Strickland, 2004) กล่าวว่า การสร้างสมรรถนะขององค์กรจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยสมรรถนะถือเป็นส่วนสำคัญของการสร้างองค์กรที่มีความสามารถ เมื่อพนักงานมีความสามารถและคุณลักษณะตามสมรรถนะที่กำหนดองค์กรนั้นก็จะมีทรัพย์สินที่มีค่า (Valuable Assets) ทั้งในปัจจุบันและมีศักยภาพที่เป็นขีดความสามารถในอนาคต

การนำสมรรถนะมาใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารงานทรัพยากรบุคคล (Competency –

based Human Resources Management) ครอบคลุมถึงงานต่างๆ ได้แก่ การสรรหาและคัดเลือกบุคลากร (Recruitment & Selection) การวางแผนฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร (Training Need & Development Plan) การวางแผนความก้าวหน้าในอาชีพของบุคลากร (Succession Plan) การประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากร เพื่อการจ่ายเงินเดือน ค่าตอบแทน รวมทั้งการให้รางวัลหรือการเลื่อนตำแหน่ง (Performance Appraisals and Total Rewards) (Weatherly, 2005)

การยกระดับการจัดการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ที่มุ่งพัฒนานักเรียนให้มี “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑”

สำหรับในวงการศึกษานำแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะมาใช้ในแง่มุมต่างๆ ด้วยเช่นกัน โดยในบทความนี้ได้นำเสนอตัวอย่างการยกระดับการจัดการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ที่มุ่งพัฒนานักเรียนให้มี “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนของชาติให้เติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีความพร้อมต่อการดำรงชีวิต รวมทั้งการทำงานให้ประสบความสำเร็จในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอย่างรวดเร็ว

สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ของประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่ให้ความสำคัญต่อการศึกษาเป็นอย่างมาก ดังคำกล่าวที่ว่า “พันธกิจหลักของการจัดการศึกษา คือ การสร้าง

อนาคตของชาติ” ซึ่งการพัฒนาคนให้มีคุณภาพถือเป็นหัวใจในการกำหนดอนาคตของชาติ ดังนั้น การศึกษาจึงมุ่งพัฒนาเยาวชนให้มีความสมดุลทั้งความรู้และศักยภาพที่สะท้อนคุณลักษณะที่สำคัญ เพื่อให้เยาวชนเติบโตใหญ่ไปเป็นพลเมืองที่ดี มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว สังคม และประเทศชาติต่อไป (UNESCO, 2010)

ในปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและมีการเชื่อมโยงกันทั่วทั้งโลก รัฐบาลสิงคโปร์โดยกระทรวงศึกษาธิการได้เห็นความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศในด้านการศึกษาในเชิงรุกโดยการเตรียมนักเรียนให้พร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ ๒๑ และเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จในอนาคต อีกทั้งเพื่อสร้างโอกาสและความได้เปรียบให้กับเยาวชนของประเทศ จึงได้กำหนดสมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ (21st Century Competencies and Student Outcomes) ของประเทศสิงคโปร์ เพื่อวางรากฐานกับระบบการศึกษาทั้งหมด อีกทั้งมีการพัฒนาคุณภาพของวิชาพลศึกษา และดนตรี (Physical Art and Music Education) ให้มีความเข้มแข็งมากขึ้น เนื่องจากวิชาเหล่านี้มีส่วนสำคัญในการพัฒนานักเรียนให้เกิดคุณลักษณะต่างๆ (MOE, 2010a; 2010b)

กรอบแนวคิด “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” (21st Century Competencies and Student Outcomes) ของประเทศสิงคโปร์ (MOE, 2010a; 2010b) แสดงดังภาพที่ ๒ โดยมีรายละเอียดดังนี้



ภาพที่ ๒ กรอบแนวคิด สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ของประเทศสิงคโปร์

๑. **คุณค่าหลัก (Core Values)** ชั้นในสุดของกรอบแนวคิด คือ “คุณค่าหลัก” ซึ่งเป็นแก่นของสมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ที่แสดงคุณลักษณะภายในของแต่ละบุคคล (a person’s character) โดยประกอบด้วยความรู้และทักษะเป็นแกนหลัก และมีคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลทำให้เกิดความเชื่อ ทศนคติ รวมถึงพฤติกรรมของบุคคล ดังนี้

๑.๑ **ความเคารพ (Respect):** บุตรหลานจะเป็นผู้ที่มีความเคารพ เมื่อเขามีความเชื่อในคุณค่าของตนเอง และเห็นคุณค่าของคนทุกคน

๑.๒ **ความรับผิดชอบ (Responsibility):** บุตรหลานจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ เมื่อเขามีความตระหนักในหน้าที่ของตัวเอง หน้าที่ต่อ

ครอบครัว ต่อชุมชน ต่อประเทศ และต่อโลก อีกทั้งตอบสนองความรับผิดชอบของตนเองด้วยความรักและการให้คำมั่นสัญญา

๑.๓ **ความซื่อสัตย์ (Integrity):** บุตรหลานจะเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ เมื่อเขาเทิดทูนในหลักของจริยธรรม และมีความกล้าหาญในเรื่องศีลธรรมที่จะสามารถลุกขึ้นและยืนหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้อง

๑.๔ **การดูแลเอาใจใส่ (Care):** บุตรหลานจะเป็นผู้ที่มีการดูแลเอาใจใส่ เมื่อเขาทำการใดๆ ด้วยความเมตตาและกรุณา และสนับสนุนหรือให้ความช่วยเหลือผู้อื่นเพื่อให้เกิดสิ่งที่ดีขึ้นต่อชุมชนและโลก

๑.๕ ความยืดหยุ่น (Resilience): บุตรหลานจะเป็นผู้ที่มีความยืดหยุ่น เมื่อเขามีความเข้มแข็งทางอารมณ์ และเมื่อเขาต้องเผชิญหน้ากับความท้าทาย เขาจะแสดงออกซึ่งความกล้าหาญมองโลกในแง่ดี มีความสามารถในการปรับตัว และมีปัญญาในการคิดริเริ่มแก้ปัญหา

๑.๖ ความสามัคคี (Harmony): บุตรหลานจะให้คุณค่ากับความสามัคคี เมื่อเขาพยายามค้นหาความสุขภายใน ในขณะที่เดียวกันก็ยังส่งเสริมการทำงานร่วมกันในสังคม นอกจากนี้พวกเขายังชื่นชมทั้งความเป็นเอกภาพและความหลากหลายของสังคมพหุวัฒนธรรม

๒. สมรรถนะทางด้านสังคมและอารมณ์ (Social and Emotional Competencies)

ในชั้นถัดออกมาเป็นสมรรถนะทางด้านสังคมและอารมณ์ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนในการเห็นคุณค่าของตนเอง การจัดการกับอารมณ์ของตนเอง รวมถึงความเข้าใจผู้อื่น และการพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยสมรรถนะทางด้านสังคมและอารมณ์ ประกอบด้วย

๒.๑ การตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง (Self-awareness): บุตรหลานจะมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง เมื่อเขาเข้าใจอารมณ์ของตัวเอง ทราบจุดแข็ง ความโน้มเอียง รวมทั้งจุดอ่อนของตนเอง

๒.๒ การจัดการตนเอง (Self-management): บุตรหลานจะสามารถจัดการตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อเขามีความสามารถในการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง นอกจากนี้ เขาควรเป็นคนที่สามารถสร้างแรงจูงใจได้ด้วยตนเอง มีวินัย และมีการกำหนดเป้าหมาย

ของชีวิตได้อย่างชัดเจน อีกทั้งมีทักษะองค์กร

๒.๓ การตระหนักรู้เกี่ยวกับสังคม (Social Awareness): บุตรหลานจะมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับสังคม เมื่อเขามีความสามารถในการแยกแยะมุมมองที่แตกต่างได้อย่างถูกต้อง มีการยอมรับและเห็นคุณค่าในความหลากหลายของความคิด นอกจากนี้ มีความเอาใจใส่และเคารพความคิดของผู้อื่น

๒.๔ การจัดการกับความสัมพันธ์ (Relationship Management): บุตรหลานจะสามารถจัดการความสัมพันธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อเขามีความสามารถในการดูแลและรักษาสุขภาพตนเอง มีการให้คุณค่ากับความสัมพันธ์ผ่านการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อแก้ไขปัญหาและให้ความช่วยเหลือต่างๆ ได้

๒.๕ การตัดสินใจอย่างมีความรับผิดชอบ (Responsible Decision-Making): บุตรหลานจะสามารถตัดสินใจอย่างมีความรับผิดชอบ เมื่อเขามีความสามารถระบุและวิเคราะห์สถานการณ์อย่างรอบด้าน ทั้งนี้ เขาควรสามารถสะท้อนนัยยะของการตัดสินใจบนพื้นฐานของการพิจารณาด้วยตนเองรวมทั้งการคำนึงถึงหลักคุณธรรมและจริยธรรม

๓. สมรรถนะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ (Competencies for 21st Century)

ในชั้นถัดออกมาเป็นสมรรถนะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ ประกอบด้วย

๓.๑ การรู้เกี่ยวกับพลเมือง ความตระหนักต่อโลก และทักษะข้ามวัฒนธรรม (Civic Literacy, Global Awareness and

Cross-Cultural Skills): สังคมของสิงคโปร์ กำลังก้าวไปเป็นสังคมที่ประกอบด้วยผู้คนหลากหลายเชื้อชาติมากขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งมีผู้คนอาศัยอยู่ในสิงคโปร์และออกไปทำงานต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น บุตรหลานของชาวสิงคโปร์จะต้องมีมุมมองต่อโลกที่กว้างขึ้น และต้องมีความสามารถในการทำงานกับผู้คนที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่หลากหลายรวมทั้งผู้คนที่มีความคิดและมุมมองที่มีความแตกต่างกันได้ ในขณะเดียวกัน เด็กๆ ต้องบอกเล่าเกี่ยวกับชาติ ความเป็นสิงคโปร์ และมีความภาคภูมิใจในความเป็นชาวสิงคโปร์ อีกทั้งมีส่วนร่วมในการสนับสนุนและให้ความช่วยเหลือชุมชนอย่างแข็งขัน

๓.๒ การคิดอย่างมีวิจารณญาณและเชิงคิดค้นพัฒนา (Critical and Inventive Thinking): เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับอนาคต เด็กๆ ต้องมีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ มีความสามารถในการประเมินทางเลือก และมีความสามารถในการตัดสินใจ พวกเขาต้องมีความใฝ่รู้ ช่างสำรวจ และมีความพร้อมที่จะคิดนอกกรอบได้ นอกจากนี้ พวกเขาไม่ควรกลัวที่จะทำผิดพลาด รวมทั้งการเผชิญหน้ากับความท้าทายซึ่งอาจทำให้เกิดความกลัวขึ้นในครั้งแรก

๓.๓ ทักษะทางด้านสารสนเทศและการสื่อสาร (Information and Communication Skills): ด้วยการเปลี่ยนแปลงของโลกอินเทอร์เน็ตที่ทำให้ข้อมูลสารสนเทศสามารถเข้าถึงได้อย่างรวดเร็วเพียงแค่การคลิกเท่านั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่เด็กๆ ต้องรู้จักตั้งคำถาม กรองข้อมูลสารสนเทศ และสกัดสิ่งที่สำคัญและเป็นประโยชน์ได้ ในขณะเดียวกัน พวกเขาจำเป็นต้องมีความสามารถในการตัดสินใจซึ่งจะเป็นสิ่งที่ป้องกันพวกเขา

เขาจากอันตราย รวมทั้งมีการปฏิบัติตามหลักจริยธรรมในโลกแห่งไซเบอร์ด้วย นอกจากนี้ พวกเขาควรสามารถสื่อสารความคิดได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ

๔. ผลลัพธ์ที่ต้องการ (Desired Outcomes)

ส่วนที่อยู่รอบนอกสุด คือ ผลลัพธ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียนทุกคน ประกอบด้วย

๔.๑ การเป็นผู้มีความมั่นใจในตนเอง (A Confident Person): การเป็นผู้ที่รู้สึกชอบชีวิต มีความสามารถในการปรับตัวและมีความยืดหยุ่น รู้จักตนเอง มีความสามารถในการตัดสินใจ สามารถคิดได้อย่างอิสระและมีวิจารณญาณ และสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔.๒ การเป็นผู้ที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (A Self-Directed Learner): การเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้จากการค้นหา การตั้งคำถาม มีความพยายาม และมีความรับผิดชอบในการกำกับ การเรียนรู้ของตนเอง

๔.๓ การเป็นผู้สนับสนุนสังคมอย่างแข็งขัน (An Active Contributor): การเป็นผู้ที่สามารถทำงานเป็นทีมได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสร้างสรรค์นวัตกรรมหรือสิ่งใหม่ มีความคิดริเริ่ม สามารถบริหารจัดการความเสี่ยง และมีความมุ่งมั่นในการก้าวไปสู่ความสำเร็จเพื่อความ เป็นเลิศ

๔.๔ การเป็นพลเมืองที่มีจิตสำนึก (A Concerned Citizen): การเป็นผู้ที่มีจิตสำนึกของความเป็นรากเหง้าของสิงคโปร์ มีความรู้สึกรับผิดชอบอย่างเข้มแข็งต่อการเป็นพลเมือง สามารถบอกเล่าเกี่ยวกับสิงคโปร์และโลก และมีจิตสำนึกต่อส่วนรวมที่จะทำให้สิ่งที่อยู่โดยรอบดีขึ้น

การพัฒนานักเรียนตามกรอบสมรรถนะ และผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑

กรอบแนวคิดสมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ นี้ ถูกนำไปใช้ในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียนทั้งระบบของประเทศสิงคโปร์ โดยโรงเรียนจะพัฒนาให้นักเรียนให้มีความรู้และมีสมรรถนะต่างๆ อย่างสมดุล กระทรวงศึกษาธิการมีแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินการพัฒนานักเรียน (MOE, 2010a) ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการมีการยกระดับความสำคัญของสมรรถนะเหล่านี้ผ่านหลักสูตรและกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้งนี้ ความคาดหวังและผลการเรียนรู้บนพื้นฐานของสมรรถนะเหล่านี้จะถูกนำไปทบทวนในการปรับปรุงหลักสูตรของรอบปี ๒๕๕๕ – ๒๕๕๗ โดยกำหนดให้มีการสอนเกี่ยวกับคุณค่าและสมรรถนะอย่างชัดเจนในบทเรียนเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะและพลเมืองศึกษารวมทั้งการบูรณาการในรายวิชาต่างๆ ในขณะที่เดียวกัน กระทรวงศึกษาธิการจะพัฒนาความสามารถของครูเพื่อส่งมอบสมรรถนะเหล่านี้ไปยังนักเรียน ผ่านการจัดเตรียมต้นแบบการสอน การจัดฝึกอบรมครูรวมทั้งการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และให้คำปรึกษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้พัฒนาเครื่องมือสำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับและการประเมินผล ทั้งนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๕ เป็นต้นไป กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้นักเรียนทุกคนต้องมี “โปรไฟล์การพัฒนาแบบองค์รวมรายบุคคล” (Individual Holistic Development Profile) ซึ่งจะบันทึกความก้าวหน้าของการพัฒนานักเรียนแต่ละคนตามสมรรถนะที่กำหนด

ส่วนหนึ่งของความพยายามในการพัฒนานักเรียนให้มีสมรรถนะตามที่กำหนด คือการมุ่ง

พัฒนาคุณภาพของวิชาพลະ ศิลปะ และดนตรี (Physical Art and Music Education) ซึ่งเรียกว่า “PAM Education” ให้มีความเข้มแข็งมากขึ้น เนื่องจากวิชาเหล่านี้สามารถพัฒนานักเรียนให้เกิดคุณลักษณะต่างๆ ทั้งนี้ จะใช้การบูรณาการกับการจัดประสบการณ์ของการจัดการศึกษาแบบองค์รวม (Holistic Education) (MOE, 2010a; 2010b) นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐาน อาคารสถานที่รวมทั้งเครื่องมือ-อุปกรณ์ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาของโครงการ PAM Education ในโรงเรียน เช่น สนามกีฬาในร่ม ห้องเรียนดนตรี ห้องเรียนศิลปะ นอกจากนี้ มีการจัดตั้ง The Physical Education and Sport Teacher Academic (PESTA) และ The Singapore Teacher Academy for the Arts (STAR) เพื่อสนับสนุนการพัฒนาครูที่เรียกว่า “PAM Teacher” เพื่อไปขับเคลื่อนโครงการ PAM Education ให้เข้มแข็งต่อไป (MOE, 2010a)

ข้อคิดจากการศึกษากรณีตัวอย่างการยกระดับ การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาสมรรถนะของ นักเรียนของประเทศสิงคโปร์

จากการศึกษากรณีตัวอย่าง การยกระดับการจัดการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ที่มุ่งพัฒนา “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” มีประเด็นที่น่าสนใจที่จะเป็นข้อคิดสำหรับผู้เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา ดังนี้

๑. วิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาของ ประเทศสิงคโปร์

การที่ประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับทรัพยากรมนุษย์ที่ถือว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญของ

ประเทศ โดยมีการกำหนด “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” และยกระดับการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียนให้มีสมรรถนะตามที่กำหนด เพื่อเตรียมนักเรียนให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของโลกและเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จในอนาคต อีกทั้งเพื่อสร้างโอกาสและความได้เปรียบให้กับเยาวชนของประเทศ แสดงให้เห็นวิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาที่มองไปข้างหน้าในเชิงรุก

ในขณะที่หลายๆ ประเทศกำลังพูดถึงการเปลี่ยนแปลงของโลกและอนาคตที่กำลังมาในศตวรรษที่ ๒๑ แต่มีก็ประเทศที่มีวิสัยทัศน์ในการดำเนินการในเชิงรุกรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทั้งนี้ กว่าที่แต่ละประเทศจะเริ่มพัฒนานักเรียนของตนเองเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้น นักเรียนของประเทศสิงคโปร์คงได้รับการ

พัฒนาไปไกลแล้ว ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าสิงคโปร์เป็นตัวอย่างของความเป็นผู้นำในการจัดการศึกษาได้อย่างชัดเจน

๒. การพัฒนานักเรียนของประเทศสิงคโปร์โดยใช้สมรรถนะเป็นฐาน

จากที่กล่าวมาแล้วถึงความสำคัญของสมรรถนะ จะเห็นได้ชัดเจนว่าการพัฒนาและบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์โดยใช้สมรรถนะเป็นฐาน (Competency - based Management) ของภาครัฐกิจสามารถสร้างความสำเร็จอย่างชัดเจน หากเปรียบเทียบการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียนของประเทศสิงคโปร์ซึ่งใช้สมรรถนะเป็นฐานเช่นกันกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของภาครัฐกิจ ในแง่มุมต่างๆ จะเห็นประเด็นที่น่าสนใจดังรายละเอียดในตารางที่ ๑ ดังนี้

ตารางที่ ๑ การเปรียบเทียบการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียนของประเทศสิงคโปร์กับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของภาครัฐกิจโดยใช้สมรรถนะเป็นฐาน

ประเด็น	การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของภาครัฐกิจโดยใช้สมรรถนะเป็นฐาน	การพัฒนานักเรียนของประเทศสิงคโปร์โดยใช้สมรรถนะเป็นฐาน
๑. ปรัชญาการพัฒนางองค์กร/การพัฒนาชาติ	๑. ทรัพยากรมนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญขององค์กร ๒. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ถือเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนางองค์กร	๑. เยาวชนเป็นอนาคตที่สำคัญของชาติ ๒. “การจัดการศึกษา คือ การสร้างอนาคตของชาติ” และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพถือเป็นหัวใจในการกำหนดอนาคตของชาติ
๒. การดำเนินการ	๑. การกำหนดสมรรถนะ (ที่องค์กรต้องการ) เพื่อใช้ในการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคลขององค์กร ๒. การสรรหาและคัดเลือกบุคลากร ๓. การพัฒนาบุคลากร เช่น การอบรม การศึกษาดูงาน ระบบพี่เลี้ยง	๑. การกำหนดสมรรถนะ (ที่ประเทศต้องการ) “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” เพื่อใช้ในการพัฒนานักเรียน ๒. การพัฒนานักเรียนเพื่อให้มีสมรรถนะตามที่กำหนด

ตารางที่ ๑ การเปรียบเทียบการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียนของประเทศสิงคโปร์กับการพัฒนา
 ทรัพยากรมนุษย์ของภาคธุรกิจโดยใช้สมรรถนะเป็นฐาน (ต่อ)

ประเด็น	การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของภาคธุรกิจโดยใช้สมรรถนะเป็นฐาน	การพัฒนานักเรียนของประเทศสิงคโปร์โดยใช้สมรรถนะเป็นฐาน
	๔. การประเมินผลการปฏิบัติงาน เช่น การให้ค่าตอบแทน การเลื่อนตำแหน่ง	๓. การประเมินผลการพัฒนาแบบองค์รวมของนักเรียนเป็นรายบุคคล
๓. ผลผลิต	บุคลากรมีคุณภาพ มีความสามารถและคุณลักษณะตามสมรรถนะที่กำหนด บุคลากรมีศักยภาพในการคิด/การสร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณภาพ	เยาวชนเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ เป็นประชาชนของประเทศที่มีคุณภาพตามที่ต้องการ มีความพร้อมต่อการดำรงชีวิต รวมทั้งการทำงานให้ประสบความสำเร็จในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอย่างรวดเร็ว
๔. ผลลัพธ์	องค์กรมีคนที่มีคุณภาพ ถือเป็นทรัพย์สินที่มีค่าทั้งในปัจจุบันและมีศักยภาพที่เป็นขีดความสามารถในอนาคต จึงส่งผลให้องค์กรมีศักยภาพสูง สามารถสร้างนวัตกรรม/พัฒนาผลผลิต มีความสามารถในการแข่งขัน และมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน	ประเทศมีประชาชนที่มีคุณภาพ ถือเป็นทรัพย์สินที่มีค่าทั้งในปัจจุบันและมีศักยภาพที่เป็นขีดความสามารถในอนาคต จึงส่งผลให้ประเทศมีความเข้มแข็ง มีศักยภาพสูง สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสามารถในการแข่งขัน และมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน

จากตารางที่ ๑ จะเห็นได้ว่าองค์กรมุ่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญขององค์กรให้เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ เมื่อองค์กรมีผลผลิตคือมีบุคลากรที่มีคุณภาพซึ่งถือเป็นทรัพย์สินที่มีค่าทั้งในปัจจุบันและมีศักยภาพที่เป็นขีดความสามารถในอนาคต จะส่งผลให้เกิดผลลัพธ์คือองค์กรมีศักยภาพสูง สามารถสร้างนวัตกรรม/พัฒนาผลผลิต มีความได้เปรียบในการแข่งขัน อันจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนและดำรงอยู่ได้ในโลกที่มีการแข่งขันทางธุรกิจอย่างรุนแรง ดังนั้นเมื่อประเทศสิงคโปร์มีการพัฒนานักเรียนซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญและเป็นอนาคตของชาติ นั้น

หมายถึงประเทศก็จะได้ผลผลิตคือคนที่มีคุณภาพซึ่งถือเป็นทรัพย์สินที่มีค่าทั้งในปัจจุบันและมีศักยภาพที่เป็นขีดความสามารถในอนาคต จะส่งผลให้เกิดผลลัพธ์คือประเทศมีความเข้มแข็ง มีศักยภาพสูง สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสามารถในการแข่งขัน ตลอดจนการพัฒนาอย่างยั่งยืน

๓. “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” ของประเทศสิงคโปร์

องค์ประกอบของสมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ของประเทศสิงคโปร์

ที่ประกอบด้วย คุณค่าหลัก สมรรถนะทางสังคม และอารมณ์ สมรรถนะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ และ ผลลัพธ์ที่ต้องการ ซึ่งเปรียบเสมือนดีเอ็นเอ (DNA) ของชาวสิงคโปร์ในยุคใหม่ มีประเด็นข้อคิดที่น่าสนใจดังนี้

๓.๑ สมรรถนะที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์

องค์ประกอบของสมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ของประเทศสิงคโปร์ ที่ประกอบด้วยความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบโดยใช้แนวคิดภูเขาน้ำแข็ง รายละเอียดดังตารางที่ ๒ จะพบว่า นักเรียนที่จะเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ยุคใหม่

ของสิงคโปร์ จะมีองค์ประกอบของสมรรถนะที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน (ส่วนที่โผล่พ้นผิวน้ำ) ได้แก่ ทักษะ (Skill) และความรู้ (Knowledge) อีกทั้งมีองค์ประกอบที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน (ส่วนที่อยู่ใต้ผิวน้ำ) ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่มีปริมาณมาก ได้แก่ คุณค่าหลัก สมรรถนะทางสังคมและอารมณ์ สมรรถนะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ และผลลัพธ์ที่ต้องการ ส่วนนี้ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่พัฒนายาก แต่ส่งผลโดยตรงต่อการแสดงพฤติกรรมภายนอกหรือการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญมากในการพัฒนาคุณลักษณะต่างๆ ที่เป็นส่วนที่อยู่ใต้ผิวน้ำในโมเดลภูเขาน้ำแข็งที่ต้องเริ่มพัฒนาตั้งแต่วัยเด็ก

ตารางที่ ๒ การวิเคราะห์องค์ประกอบของสมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ของประเทศสิงคโปร์โดยใช้แนวคิดภูเขาน้ำแข็ง

สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ของประเทศสิงคโปร์		แนวคิดภูเขาน้ำแข็ง
คุณค่าหลัก	ความรู้และทักษะ	ส่วนที่โผล่พ้นผิวน้ำ
	ความเคารพ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การดูแลเอาใจใส่ ความยืดหยุ่น และความสามัคคี	ส่วนที่อยู่ใต้ผิวน้ำ
สมรรถนะทางด้านสังคมและอารมณ์	การตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง การจัดการตนเอง การตระหนักรู้เกี่ยวกับสังคม การจัดการกับความสัมพันธ์ และการตัดสินใจอย่างมีความรับผิดชอบ	
สมรรถนะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑	การรู้เกี่ยวกับพลเมือง ความตระหนักต่อโลก และทักษะข้ามวัฒนธรรม การคิดอย่างมีวิจารณญาณและเชิงคิดค้นพัฒนา และทักษะทางด้านสารสนเทศและการสื่อสาร	
ผลลัพธ์ที่ต้องการ	การเป็นผู้มีความมั่นใจในตนเอง การเป็นผู้ที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง การเป็นผู้สนับสนุนสังคมอย่างแข็งขัน และการเป็นพลเมืองที่มีจิตสำนึก	

๓.๒ สมรรถนะที่มุ่งสร้างความสมดุล ทั้งความรู้และศักยภาพที่สะท้อนคุณลักษณะที่ สำคัญที่พร้อมรับกับอนาคตและยังคงความเป็น คนสิงคโปร์

องค์ประกอบของสมรรถนะและผลลัพธ์ของ
นักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ มีทั้งคุณลักษณะที่สำคัญ
ที่พร้อมรับกับอนาคต เช่น สมรรถนะสำหรับ
ศตวรรษที่ ๒๑ ประกอบด้วย การรู้เกี่ยวกับพลเมือง
ความตระหนักต่อโลก และทักษะข้ามวัฒนธรรม
การคิดอย่างมีวิจารณญาณและเชิงคิดค้นพัฒนา
ทักษะทางด้านสารสนเทศและการสื่อสาร
นอกจากนี้ ยังมีคุณลักษณะที่สะท้อนความเป็นชาติ
ของสิงคโปร์ เช่น การเป็นพลเมืองที่มีจิตสำนึก
ซึ่งแสดงถึงการเป็นผู้ที่มีจิตสำนึกของความเป็น
รากเหง้าของสิงคโปร์ มีความรู้ลึกซึ้งรับผิดชอบอย่าง
เข้มแข็งต่อการเป็นพลเมือง สามารถบอกเล่า
เกี่ยวกับสิงคโปร์และโลก และมีจิตสำนึกต่อส่วน
รวมที่จะทำให้สิ่งที่อยู่โดยรอบดีขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็น
ว่าประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับสมรรถนะ
ของนักเรียนที่ต้องมีความทันสมัยและก้าวให้ทัน
ต่อความเปลี่ยนแปลง แต่ก็ยังจำเป็นต้องรักษา
วัฒนธรรมและความเป็นชาติของตนเองไว้ ใน
ส่วนนี้จะเห็นประเด็นที่สำคัญ คือ ในโลกปัจจุบัน
ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว “เราจำเป็นต้อง
ปรับตัวให้เท่าทันต่อการพัฒนาของโลก แต่ก็ต้อง
ไม่ทิ้งวัฒนธรรมและความเป็นชาติของตนเอง”

๔. การวางแผนการยกระดับการพัฒนาการ ศึกษาอย่างเป็นระบบ

ประเทศสิงคโปร์มีการวางแผนการยกระดับ
การพัฒนาการศึกษาอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การ
ประกาศกรอบแนวคิด “สมรรถนะและผลลัพธ์
ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” จากนั้น ดำเนิน

การปรับปรุงหลักสูตร พัฒนาครู พัฒนาเครื่องมือ
สำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับและการประเมินผล
โดยกำหนดให้นักเรียนทุกคนต้องมี “โปรไฟล์
การพัฒนาแบบองค์รวมรายบุคคล” (Individual
Holistic Development Profile) ซึ่งจะบันทึกความ
ก้าวหน้าของการพัฒนานักเรียนแต่ละคนตาม
สมรรถนะที่กำหนด นอกจากนี้ ส่วนหนึ่งของ
ความพยายามในการพัฒนานักเรียนให้มีสมรรถนะ
ตามที่กำหนด คือการมุ่งพัฒนาคุณภาพของวิชา
พละ ศิลปะ และดนตรี ให้มีความเข้มข้นมากขึ้น
นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการ
จัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐาน อาคารสถานที่ รวมทั้ง
เครื่องมือ-อุปกรณ์ เพื่อสนับสนุนการพัฒนานักเรียน

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาการศึกษาต้องมีการ
วางแผนการพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีการประกาศ
นโยบาย กรอบแนวคิดการพัฒนาการศึกษา รวมทั้งการเตรียมการในส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่ง
การยกระดับการพัฒนาการศึกษาเพื่อพัฒนา
“สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” ของประเทศสิงคโปร์ ถือเป็นตัวอย่างที่ดีใน
การวางระบบการขับเคลื่อนการพัฒนาการศึกษา
ได้อย่างชัดเจน

๕. การให้ความสำคัญกับวิชาพละ ศิลปะ และดนตรี

ประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับวิชาพละ
ศิลปะ และดนตรี โดยมุ่งยกระดับในการพัฒนา
คุณภาพของวิชาพละ ศิลปะ และดนตรี (Physical
Art and Music education) ซึ่งเรียกว่า “PAM
Education” ให้มีความเข้มข้นมากขึ้น เนื่องจาก
วิชาเหล่านี้มีส่วนสำคัญในการพัฒนานักเรียนให้มี
สมรรถนะตามที่กำหนด โดยมีส่วนทำให้ร่างกาย

แข็งแรง มีสุขภาพดี มีความรับผิดชอบ มีความซื่อสัตย์ มีความสามัคคี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นต้น ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ถือเป็นคุณลักษณะสำคัญที่พัฒนายาก แต่เป็นคุณลักษณะที่ส่งผลให้บุคคลปฏิบัติงานได้ประสบความสำเร็จแตกต่างกัน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องพัฒนาตั้งแต่เด็กวัยเรียน และพัฒนาต่อเนื่องไปจนสำเร็จการศึกษา

ประเทศไทยอาจต้องทบทวนการเพิ่มความสำคัญของวิชาพลศึกษา ศิลปะ และดนตรี ที่จำเป็นต้องใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐานไปจนสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อพัฒนาคุณลักษณะหรือสมรรถนะของเยาวชนไทยต่อไป

สรุป

ประเทศสิงคโปร์มีการยกระดับการจัดการศึกษาเพื่อเตรียมเด็กและเยาวชนของชาติให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความพร้อมต่อการดำรงชีวิต การทำงานให้ประสบความสำเร็จในโลกยุคโลกาภิวัตน์ โดยมุ่งสร้างความสมดุลทั้งความรู้และศักยภาพที่สะท้อนคุณลักษณะที่สำคัญที่พร้อมรับกับโลกในอนาคตและยังคงมีจิตสำนึกของความเป็นคนสิงคโปร์ โดยแนวคิดสมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ของประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีการกำหนดกรอบแนวคิดการพัฒนาสมรรถนะที่สร้างมาจาก “คุณค่าหลัก” ภายในบุคคล แล้วพัฒนา “สมรรถนะทางด้านสังคมและอารมณ์” เพื่อให้เกิด “สมรรถนะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑” และ “ผลลัพธ์ที่ต้องการ”

ประเทศสิงคโปร์มีการดำเนินการในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การกำหนดกรอบของสมรรถนะของผู้เรียน การกำหนดให้สมรรถนะอยู่ในหลักสูตรและกิจกรรมเสริมหลักสูตร การพัฒนาครู การกำหนดแนวทางและเครื่องมือการวัดผลประเมินผล รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพของวิชาพลศึกษา ศิลปะ และดนตรีให้มีความเข้มแข็งมากขึ้น นอกจากนี้มีการสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐาน อาคารสถานที่ รวมทั้งเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ในการพัฒนาผู้เรียน

กรณีตัวอย่างการยกระดับการจัดการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ที่มุ่งพัฒนา “สมรรถนะและผลลัพธ์ของนักเรียนในศตวรรษที่ ๒๑” ให้ข้อคิดที่น่าสนใจในการพัฒนาการศึกษาในหลายประเด็น ได้แก่ วิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาที่มองไปข้างหน้าในเชิงรุก โดยการพัฒนานักเรียนให้มีสมรรถนะที่มีความสมดุลทั้งความรู้และศักยภาพที่สะท้อนคุณลักษณะที่สำคัญที่พร้อมรับกับโลกในอนาคตและยังคงมีจิตสำนึกของความเป็นคนสิงคโปร์ นอกจากนี้ ยังได้เห็นตัวอย่างของการวางแผนการยกระดับการพัฒนาการศึกษาอย่างเป็นระบบ และการให้ความสำคัญกับวิชาพลศึกษา ศิลปะ และดนตรี ทั้งนี้ เมื่อประเทศมีผลผลิตคือคนที่มีคุณภาพ ซึ่งถือเป็นทรัพย์สินที่มีค่าทั้งในปัจจุบันและมีศักยภาพที่เป็นขีดความสามารถในอนาคต จะส่งผลให้เกิดผลลัพธ์คือประเทศมีความเข้มแข็ง มีศักยภาพสูง สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสามารถในการแข่งขัน ตลอดจนการพัฒนาอย่างยั่งยืน

รายการอ้างอิง

- Boyatzis, R. E. (1982). *The competent manager: A model for effective performance*. New York: Wiley.
- Hay Group. (2003). *Using competencies to identify high performers: An overview of the basics*. Philadelphia: Hay Group, Inc.
- McClelland, D.C. (1973). “Testing for competence rather than for intelligence”, *American Psychologist*. 28(1): 1-14.
- Ministry of Education, Singapore. (MOE). (2010a). *Learning of 21st century competency*. Retrieved August 16, 2012, from <http://www.moe.gov.sg/media/press/2010/03/moe-to-enhance-learning-of-21s.php>.
- Ministry of Education, Singapore. (MOE). (2010b). *Nurturing our young for the future: Competencies for the 21st Century*. Singapore: MOE.
- Spencer, L. M. and Spencer, S. M. (1993). *competence at Work*. New York: Wiley.
- Thomson, A. and Strickland, A. (2004). *Strategic management*. New York: McGraw-Hill.
- UNESCO. (2010). *World data on education 7th edition 2010/11*. Retrieved August 16, 2012, from <http://www.ibe.unesco.org>.
- Weatherly, L. A. (2005). *Competency models series part II: Competency model methods and uses*. Retrieved August 20, 2012, from <http://shrm.org>.

ผู้เขียน

อาจารย์ ดร. ทวิกา ตั้งประภา อาจารย์ประจำภาควิชาการประเมินและการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง